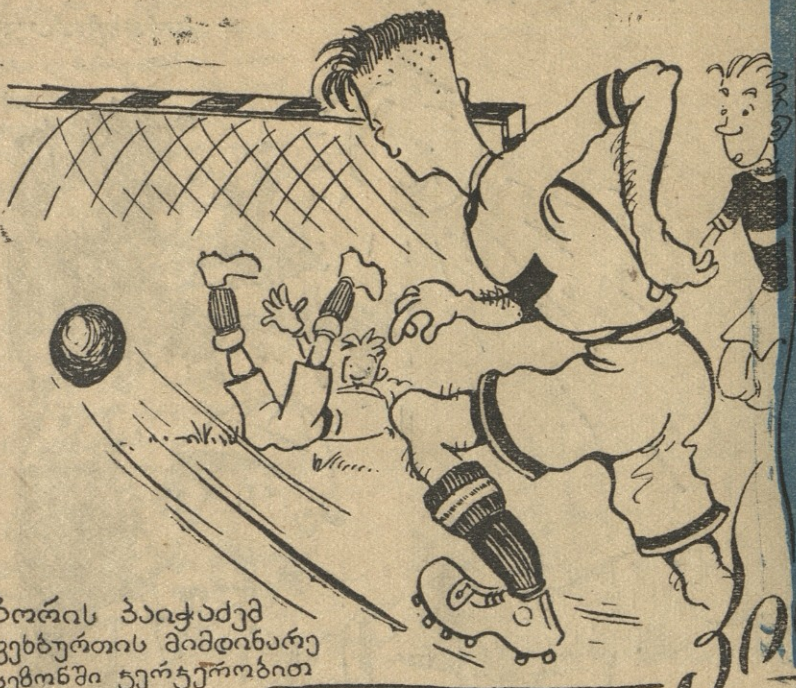

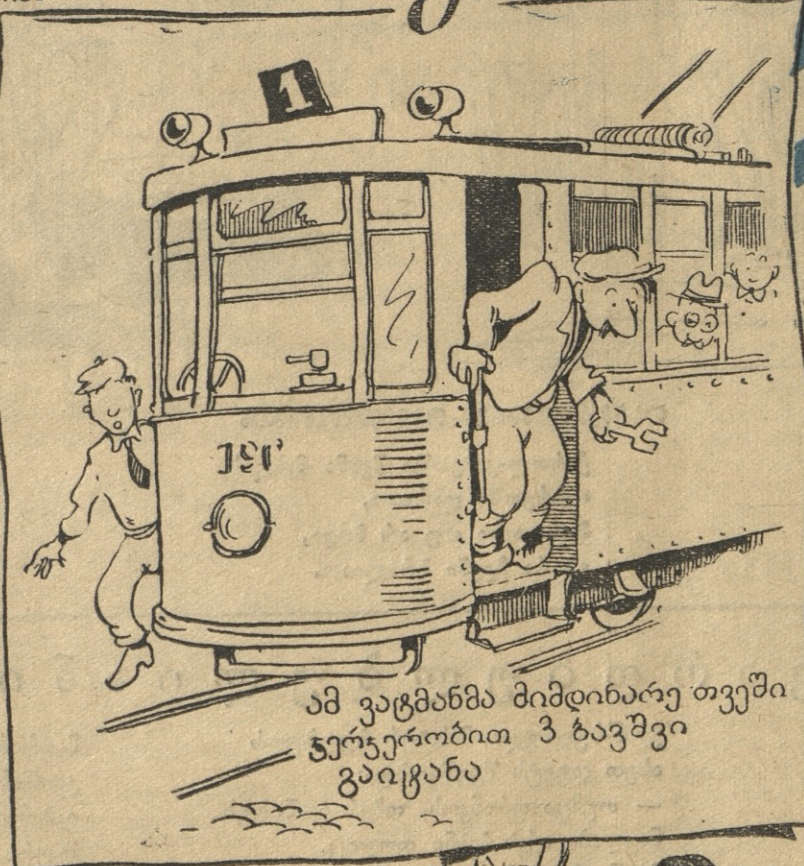
საქართველოს
სახელმწიფო ბიბლიოთეკა

ბორის პაიჭაძემ
ფეხბურთის მიმდინარე
სემონში ჯერჯერობით
15 ბურთი
გაიგანა

ბიბლიოთეკა

გარეშე მისათვის

ამ ვაგონმა მიმდინარე თვეში
ჯერჯერობით 3 ბავშვი
გაიგანა

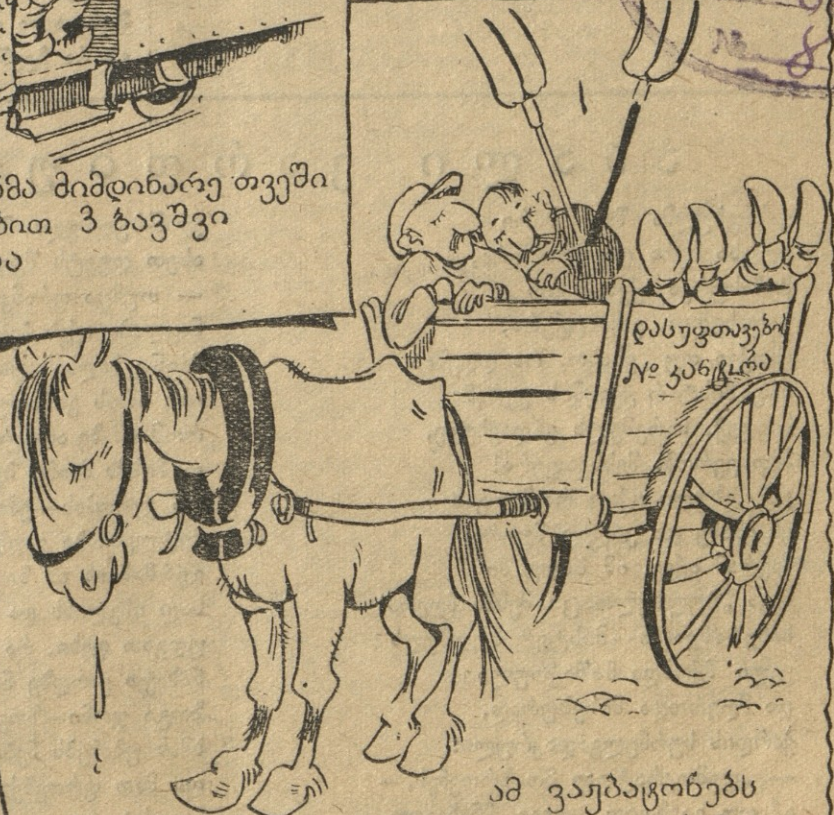

ნიანბი

№ 11 1946 წ.

გამოცემის წელი XXIII

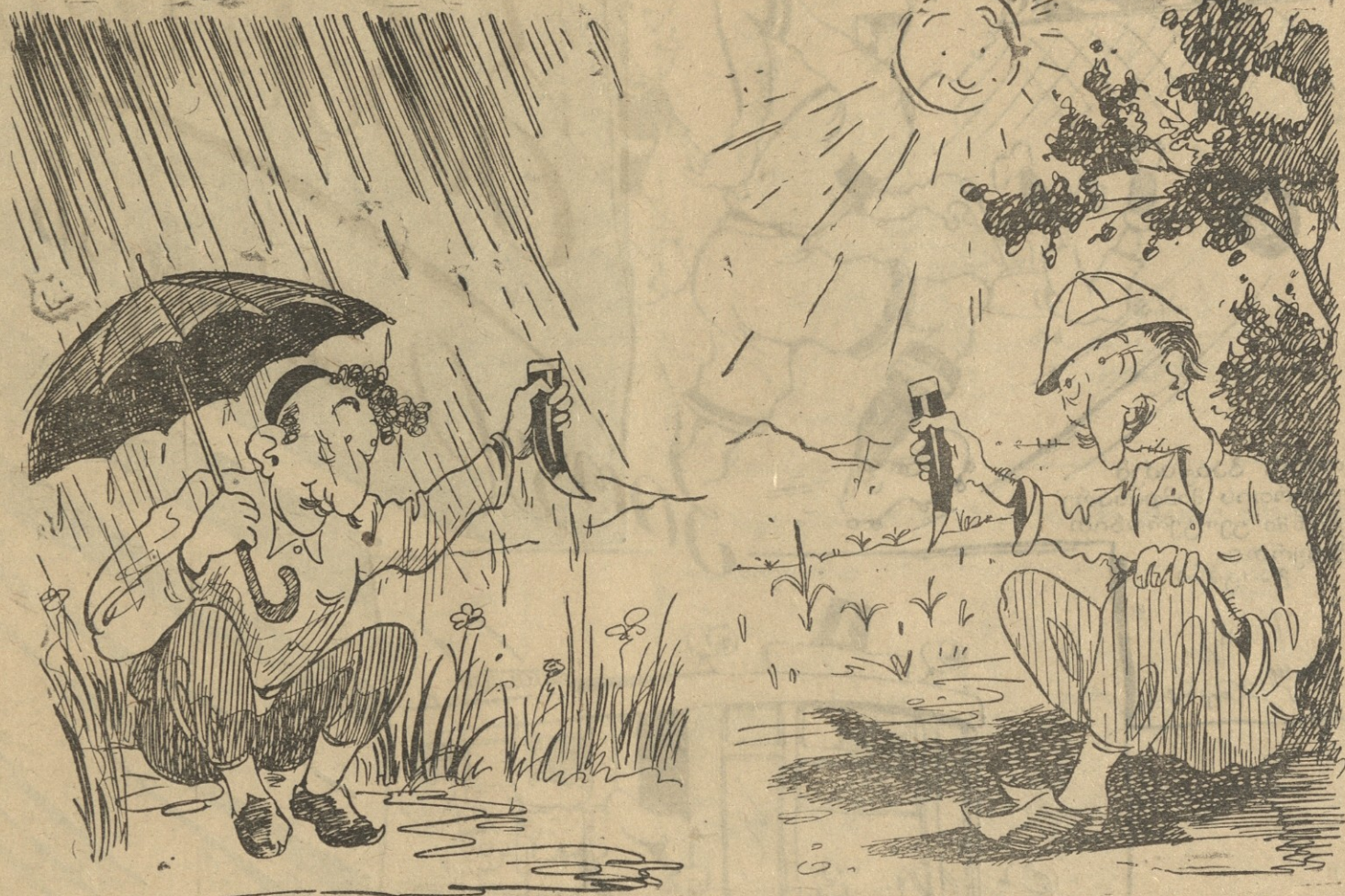
გამომცემლობა „კომუნისტი“ თბილისი
ფასი 2 მან.

ამ ვაგონებს
ჯერჯერობით არც ერთი კილოგრამი
ნაგავი არ გაუცხრიათ

ნიანბი შედგება შემოდ შეჯამებული მაჩვენებლების მიხედვით დასაჯილდოებლად წაუყენა: 1) ხულიგანი ვაგონი— ტრამვაი-ტროლეიბუსის ტრენტის დირექციასა და პროკურატურას, 2) ხოლო დასუფთავების კანტორის მუშაკები—ქალაქის საბჭოს.

ნახ. ა. კანდელაკისა

თავმჯდომარე—თავმჯდომარეს

ქართლ-კახეთში წვიმა მოდის,
იმერეთში ღარიან,
მოსავალი თუ არ მოვა,
ეს რა ჩვენი ბრალიან.

ახალი ვარდბუღბუღიანი

გაზაფხულმა შუქ-ისარი
გულსა მკრა და ამიდგრა,
მომასურვა აქეთ-იქით
გადახედვა, გადაცქერა,
ესტქვი თუ „ენახო, რა დღეშია
ნათაშისტარ ქვეყნის კერა?“
მივდექ, სარკმელს გადავხედე,
მით ეგროპა მესხვაფერა!
გაზაფხული იქაც რომ დგას—
ეს ენახე და კიდეც მჯერა,
მაგრამ იქვე, იმ ბაღებში
სხვა „ბუღბუღთაც“ მესმა მღერა!
საბერძნეთში—მისტერ ბუღბუღს
ყელი ჰქონდა ჩაშაქრული
და მღეროდა მისებურად,
ვარდის სურნელგადაკრული:
— „დემოკრატულ მოაზროვნეს,—
აქ თუ გავხდით კვლავ მნახველი,—
არ ასცდება ან ბორკილი,
ანუ ტყვია ჩვენის ხელით!“
და ფაფხურობს, რომ გალობას,
შავი საქმეც მოაყოლოს,
მაგრამ ნახავთ, თუ იმ საქმით
თვითონვე არ ჩაიქოლოს!
ესპანეთში ტკბილ კრიმანტულს
მის მოქმელს ვინ ვერ შეუტყობდა?

ჯონ-ბუღბუღი, მისტერ ბუღბუღს
ასეთ დუეტს შეუწყობდა:
— თუმცა ფრანკოს, ობერ-ფაშისტს
ნაყლაპი აქვს ჩვენი ფულიც,
მაინც ხალხის დარბევაში
ისე არის გაწაფული,
რომ იმაზე ალალია
ფაშისტს მაინც ბედი სწიოს
და ეგროპას—უპიტლეროს,
პიტლერობა გაუწიოს!
გერმანიის იმ ზონაში,
სად ინგლისს და ამერიკას
უდგათ ფეხი, რა უცხო სირს
ნახავთ ვარდზე ნაჭიკიკარს:
ზოგი ჯონი—ზოგზოგ მისტერს
ხმას უბანებს ნება-ნება
და მათ ფრთებქვეშ აღარ ჰქნება
ნაციტური „ყვაფილთ კრება“:
„აინ, ცვაი, ღრაი!“—ისმის
შპრეეს გაღმა—მოაჯირით
და იქ, სადღაც ფარდას უკან
კვლავ აბიჯებს შავი ჭირი!
იტალიის ბაღებშიც ხომ
ისმის მსგავსი ბგერებია,
და გრძობთ, იქაც ბევრ ძველ ბუღბუღს
ყელი მოუღერებია.

მაგრამ თუკი გაზაფხულის
კრიმანტულზე მიდგა საქმე,—
გასაოცარ რამ ჰანგებზე
მსურს მოგითხრათ კიდეც აქ მე:
ვარდობა და მისობა,
ახალი გზის ტევრობაში,
სულ სხვაგვარად ფეთქავს მაინც
ომისშემდგომ ეგროპაში:
სულ სხვა ჰანგის ძალა სქარბობს
იმ სიმღერის მოძახილში
ძველ სამყაროს მრისხანედ რომ
უკაკუნებს ყურისძირში!
და რა მესმა ეს სიმღერა,
გულმა ლხენით შემომძახა:
— ჰხედავ ჩემო, დღეს სამყარო
სხვა გაზაფხულს ხედება ახალს!
ის, „ზემორე“ მოჩიფიფე,
ყრანტალა და ფრთადანსმული
იმ ბაღებში სასიმღეროდ
პარაშუტით გადასხმული
ყვაგები და ყორნებია
ბუღბუღებად გადაცმული,
მათ ყურს ნურვინ ნუ დაუდგებს,
მათ არ მოსდევს გაზაფხული!

უარსაღანი

„წარმშენგერგოს“ გაერთიანებაში ძალიან უყვართ მუსიკა და სხვა ასეთები. ამ დღეებში იქ ჩამოყალიბდა ადგილობრივ მომყვებელთა გუნდი (რომლის სურათს აქ ვათავსებთ) ჰაჭუ თონტარიას ლობტარობით. გუნდს მრავალი ახალი და ჯერ გაუგონარი სიმღერები აქვს პროგრამაში; მაგალითად, „ბერი კაცი ვარ ნუ მომკლავ“, „ნუ მომკლავ—ბერი კაცი ვარ“, „ე ბიჭო, ბერი კაცი ვარ—რას მერჩი“ და სხვა.

სიმღერების გარდა გუნდს აქვს ჩოხები, ხანჯლები და სხვა ინვენტარი. გუნდთან ჩამოყალიბებულია აგრეთვე მეჩინგურეთა ანსამბლი—ფოტინე უშვერძის ხელმძღვანელობით. ამ ანსამბლსაც აქვს ახალი სიმღერები, მაგალითად: „იავნანა“, „ნანინა“, „ნინავო ნანა“, „ჟირავო ნანა“ და სხვა.

ამ დღეებში გუნდი წავა დასავლეთ საქართველოს რაიონებში და სიმღერების შესწავლის მიზნით მოაწყობს რამოდენიმე კონცერტს, რაც, რათქმა უნდა, ტრანსლირებული იქნება.

რომანიდან—„ირმის ნახვომი“

დამნა შენგელაია

გაზაფხულის მზიანი დილა მოძალებულებო, მაგრამ დარბაზის რიყის ქვით ნაგებ აგურის ფაიფიან სქელ კედლებში სითბო მაინც ვერ ატანდა. სახელოსნოში ისეთი დუმილი იყო, როგორც იმგვარ სახლს სჩვევია, სადაც ადამიანი მხოლოდ სულიერ ცხოვრებას ეწევა. დუმილს მხოლოდ სარკმლის წინ ამართულ ტანდავარებელი ფშატის ტოტებში მოფუსფუსე ბელურები არღვევდნენ. შიო მათ მოუსვენარ ჟივივს ყურადღებას არ აქცევდა. თავი დაზავებ ჩამოწყობილ ხელებზე ჩამოედო და მტკვარს გასცქეროდა.

წყალში ჩაყრილი ზეთით გაბოხილი კამეჩები მზეზე შავად ლაპლაპებდნენ. ორთაყვრებით დაგებულ ტივები რიყიან ნაპირს ჰკრავდნენ ადგებოდნენ. ნაგებ დამართული წისქვილის ჩარხები იმნიერად ტრიალებდნენ, თითქოს მტკვარ-ალმა მიგორავდნენ. შიოს მათი ცქერით თავბრუ ესწმოდა, ისედაც უძინარს, თვევმა მით უფრო ეკიდებოდა.

უბნის დედაკაცთა უმეტესობა წვრილფეხობით კარგახანია, რაც აბანოში გაკრფილიყო. ეზოები ჩვეულებრივად აღარ ხმაურობდნენ. შინ დარჩენილ თითო-ორთა გასათხოვრად შედგებულ გოგოს თუნუქის სათლებით, სველი კოკებით მდინარიდან წყალი მოჰქონდა. პირისკანი რომ არ გაფუჭებოდათ, მოძალებულ მზეს ჰრელ თავსაფრებით თავს არიდებდნენ.

მარინეს ოთახში სიწყნარე იყო. სჩანს, წუხანდელი ღამით დაქანკულს თავი დილის ძილისათვის ვერ წაერთია. ბარემ შიოც დაწვევდა, ერთ პირს ისიც წაიძინებდა, მაგრამ წვალებად, ტანისამოსის გახდად არ ღირდა. ნათლიდევს თავისი ქალით წუთითწუთს ელოდა და თან უკვირდა ამდენი რატომ აგვიანდებოდა. ანჩისნატის მხარეს, ქუჩის პირად, სარკმელთან მიღმეულ მეორე დაზავს ფირანი უჯდა. იმ სატილეს მისი წვლანდელი ის გულსწყრომა არად ჩაეგდო. შავ, ემზიან თვევებს ხან წყლის მზიდავ გოგონებისაკენ ქურდულად აპარებდა, ხან რაღაც ნივთს უგულოდ ჰედავდა.

შიო ლითონზე დაკრულ ჩაქურჩის ხმას ბალღობითგანვე შესჩვეოდა. თუ სხვა დროს იგი არ ესმოდა, ეხლა ეს უგერგოლო კაკუნის გულს უწყუებდა.

— დავითხოვ.—გაიფიქრა თავისთვის.—დავითხოვ... საითაც უნდა იქით წავიდეს... მაგისი თავი მე არა მაქვს.

ფიქრი ვერ დაასრულა. ქუჩაში ამ დროს ვიღაც გაცეცხლებული დედაკაცის კვიცილი გაისმა:

— იი, გა—ქრი, გა—ქრი, შე დღეგასაქრობო, შენა, აჰაა! შიოს გაეღიმა. ჩხავილით ნმაგამოცვილი ნათლიდევა მაშინვე იცნო. იმასაც მიხვდა, რომ ის ეგეთი გაანჩხლებით თავის დედისერთა შეილსა სწყველიდა და თან ნმახედვე ტყუობოდა, რომ დასაწყველად არცთუ დიდად ემეტებოდა.

— იიჰ, კარგია ერთი, დააჰ—უკმაყოფილო ბუზღუნით იგერიებდა დედას მანანა.

ქარგალს ჩაქურჩი ხელში გაუშეშდა. მათი ხმა თანდათან ახლოვდებოდა.

— შე გულმკვდარო, იგეთი რა ძილქუში დაგაწევა, რომ ლოგინიდან ვეღარ აგაყენე? შენე, ჭაა! ერთი ემაგ დასაბრმეებელი თვალთ დაინახე, მზე თავს როგორ წამოგვდგინია!

სარკმლის წინ ცამეტოდე წლის კონტა გოგონამ ტუსტუსით ჩაიარა. წუთით გამოჩნდა, მაგრამ ეს ერთი წუთიც საგმარ აღმოჩნდა, რომ პირდაღებულ ბიჭისათვის ენა ოინბაზურად გამოეყყო. იმ კუდიანმა ამ ერთ წუთში ისიც მოასწრო, რომ ღამიანი სახით ერთი უმნოლაც დაჰმეჭვდა. ცოტაც და მას დედაც მოჰყვა. ზურგზე მოგდებული ბოხჩა მხარის აქნევით ხელდახელ შეისწორა და კვიცილ-ჩხავილით, სარეცხის საცემ ქობინის ქნევით თვალს მალე ისიც მიეფარა.

— სტუმარს კარი გაუღე!—ბრძანა ოსტატმა და მეგობრის ჯალაბს ხმამაღლა გასძახა:

— რას ცხარობ, ნუშო? გული რაზე მოგსვლია?

— რაღა რას ეცხარობ, სვინავ!—ჩამოართვა ნუშომ მასპინძელს სიტყვა კმაყოფილებით, რომ მით აქვევებული ენის მოფხანის საბაბი ისევ მიეცა.—ეს დღეგასაქრობი და არასაყენებელი ამ შუადღისით ლოგინიდან ძლივს აგაყენე.

სანამ სახლის ქიშხ ირგვლივ მოუვლიდა და კარს შუკის მხრიდან მოადგებოდა, მოასწრო,—მთელი თავისი ბრაზი და ბოღმა ერთად წამოჰყარა:

— რაც მამა, ის შვილი. რაც ხე, ის ნაყოფი. არა, ორთავ ეგრე უჯიგრო, ორთავ ეგრე თავისნათქვამი, ნეტავ, რა წყეულმა ან რა სათაელმა გამოსთალა? მოვკლავ, მოვკლავ ემაგ დღეგასაქრობს, უი-და-და-დაა!

და შვილს განზრახ ისე გამოუდგა, რომ ვერ დასწვოდა.

— ორთავ აჯამნი, ორთავ ჩემი სიცოცხლის დამნაველებელი, ნეტავ, საიდან გაჩნდნენ?

კიდევ კარგი, რომ გზა ეგრე ქაქანში შემოეღია, თორემ ქმარშვილის თათხვით ისე გაერთო, რომ სულ მიწასთან გასწორებდა.

კარგი გაილო. სახელოსნოში კინწისკვრით შემოგდებული გოგონა ქარგალს შიგ ცხვირ-პირში შეეხატა. წუთიც და შვილს გაკაპასებული დედაც შემოჰყვა. ნუშომ აბრუარც აქ გაიტყნა. ახლა ფირანს მიეტივა, შვილის ჯავრი ახლა იმაზე იყარა:

— არა, შე ოხერო. შენა იგრე ხატისაგან დამთხვეულივით რო შემომცქერი, რატო იმას არ იტყვი, მოდი ბოხჩას ჩამოგართმევო? ხო ხედავ, რო მხრები სულ გადამაღესა! იი, მხი კი დაგაყარე ემაგ უბირ თავხედა!

და ლანძღვა-თრეგით გაშტერებულ ბიჭს ბოხჩა ხელში უღიერად რომ შეაჩნა, აღარც იმისი დედა დაივიწყა.

— ბიჭო, ეგრე დედაშენივით უქნარა და უგერგოლო რა ჯანდაბამ გამოგიყვანა? გუშინ იმ თავმკვდარ დედაშენს სარკესავით გაპრიალებული ქაფქირი ვათხოვე და ამ დილით გაურეცხავი დამიბრუნა.

ყმაწვილს ამდენი ყყყინით თავგზა ისე არეოდა, რომ არამც თუ მშობელი დედის დაცვა, ხელში შემოჩნებული ბოხჩის ძირს დადებაც ვერ გაესახრებინა. ეს ვერანა იმისი გოგოც კარის აფრას მის მახლობლად გაბუტულად მიყრდნობოდა, ტუჩები ბრაზით დაჰბოტოცვოდა, და შავ, ფოფინა თვალებს იმნიერად აბრიალებდა, რომ დედა რა იყო, შვილი რა იქნებოდა.

ნუშომ ისევ გაუტია, ისევ სულმოუთქმელად რატრატებდა:

— რაღაც ჭირად იმ ჩვენ შეგირდს... აი, იმერელი ბიჭი რო გყავ, რა გქნა! გუშინ იმ თავისმა იმერულმა ციებამ გაუხსენა და მთელი ღამე ეგრე ბოღვდა, რა იმისი სიბრაულოლით სულე ღვიძლჯიგარი მეწოდა.

თავისივე სიტყვებით გულაჩუყებულს ქობინი ხელიდან გაუვარდა.

— უპატრონა საწყალი. ვინ იცის საიდან სად მოსულა... იმისი ძმა ბატონს გამოქცევია და ისიც თან ჩამოუყვანია... შარშან იმ საწყალმა შენი ჭირი წაიღო და უთავისო მთელი ღამე ეს იმ თავის იმერლებს ეძახდა.

ეს შენი ნათლულიც შუადამემდე თავთან უჯდა... ვეღარ მოვაშორეთ. ეხლა ვაღვიძე, ვაღვიძე, ძლივს გავაღვიძე... ის ავაღვიძოვო კი, ვხედავ, ამ დილით ისევ ფეხზე დგას... მემრე რა, რო ძლივს დგას, მაინც ხო დგას... ეს ბოხჩაც იმისთვის უნდა ამეკიდნა, მაგრამ ამ დღეგასაწყალეებელმა არა ჰქნა. ჭვა აავლო და თავი შეუშვია. ცოდაო, ფეხზე ვეღარ დგასო.

და შვილს ისევ გაანჩხლებული მიეტივა:

— არა, შე თავმკვდარო, შენა, როგორ, განა მე ცოდა არა ვაარ, განა მე შენი მშობელი დედა არა ვაარ? ეენ, სხვა გზა არა მაქვს, სვინავ! ჩვენი უსტაბაში ხარ, ჩვენი მიწყემსი ხარ და ისევ შენ უნდა შემოჩვილო, მაგათ გამახმეს, შიო, მაგათ დამაჰქნეს და, იცოდე, აი საფლავეშიც ეგენი ჩამიყვანენ.

შიომ თავის ჩასკვნილ-ჩათქვირულ ნათლიდევას ერთი მომღიმარ დაეჭვებით ახედ-დახედა, მაგრამ ბუზღუნით ამღერებულ ნუშოს ეს შემოხედვა არ შეუმჩნევია. გალობით ისე გართულიყო, რომ ირგვლივ არას ხედავდა.

— გამახმობენ, შიოჯან, მომკლავენ, ის ჩემი ერთადერთი მანანა ნუ მომიკვდება... ის რო არა მყავდეს, ვინ იქნებოდა ჩემი ნუგეში, ჩემი ეგრე დატანჯული გულის გამახარებელი! მოდი, შვილო, მოდი, შენ შემოგველოს შენი დასამიწებელი დედაი! შენა ხარ ჩემი გულის მურაზი. რო მოგვედები, შენ უნდა დამიტირო, მიწაც გულზე შენ უნდა მომაყარო.

ღიმილისაგან თავი ვეღარც მანანამ შეიკავა. ნუშოს მისი ღიმილი თვალში ეკალივით მოხვდა.

— რას იცინი?—შეჰკვილა სწორედ მაშინ, როცა აყალმაყალი ყველას გათავებულნი გვიან.

— რას იცინი?—შენ გაიცინე, შვილო, მიწაში, აჰაა!

სახელოსნოს თვალი რატომღაც რისხვით მოავლო და ერთბაშად შეჰკვილა:

— უი, დამიბრმეს თვალი! სალამი, ჭაა! სალამი რა ჭირმა დამავიწყა? მუცელზე ხელები დინჯად შემოიწყო. მასპინძელს თავი მორიდებით დაუტრა.

— დილა მშვიდობისა, ნათლი!

— დილა მშვიდობისა, ნათლიდევ!—ჩამოართვა სალამი სვინამ და სკამი ღიმილით მიაწოდა.

— დაბრძანდი, ნუშო! დაისვენე და მარინეც ეხლავ გამოვა.

ნუშო სკამზე ოხვრით დაეშვა.

ახალი ანდაზები

1. შოფერს მოხალატურე ერქვა და მინჯანის ზატ-რონმა ტრესტი დასაქვაო.
2. კრიტიკოსმა თქვა: „სათქმელი ბევრი მაქვს, მაგრამ ჰირი ზურმარდილითა მაქვს სასესეო“.
3. სანიტ-ინსპექტორს მადარინი დალაგინეს და სანაგვე უთთან მიჰქინაო.
4. ბაზრის დირექტორმა ზროდუქტების ფასი რა იცისო.
5. ამირან გულში მდღერდა — კომპოსიტორმა კუ-რი არ მოკურასო.
6. ქინაქინში სიტუბო ვინ ნახაო და აფთიაქარმაო.
7. ვიდრე სამართებელი ებზე გადგეს, დალაქს ნის-რი არ ვახსენსო.
8. ამინდის ბურთას გამგეს ზოგი ბარამეტრისა სჯეროდა და ზოგიც სისმისისო.

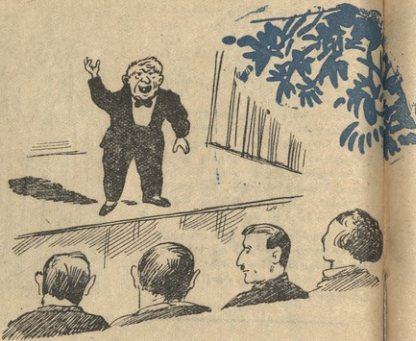
შეკრება მიამ

მობრძანდით, და ისვენეთ!

შორმა და შინაასი

ესტრადის მსახიობები ხარჯების თავიდან აცილების მიზნით, შორად თვითონ სწერენ საესტრადო „ნომრებს“.

ნახ. ლინსა

— რამ აიძულათ, რომ კონფერანსით უშბილო ბებერი სი-უყვანიო?
— რა ქან, პროგრამას შეუხამეს.

შესწორება საქვლამინიულად.

აიღოს ხარჯზე. ოსამანს ზუანდოსო

შეყუარი ნიშანი

— მშვენიერ გუნებაზეა დღეს პარკის ადმინისტრატორი, ყვე-ლა ნაცნობს თავი დაუქა და გაუღიმა.
— აღბათ სამსაბურდიან გაათავისუფლებს...

— ეს კონტროლიორი რომ ფულს ხელზე იღებს და ხაზებს ისე უშვებს, საღაროში რაღა უნდა შევიდეს?
— რა უშვებს, მოღარეც მიხე ცლინს დაა, უტვის კი არ არის...

ჰინ რას აკეთებთ ჩვენს პარკში

ბეგმეტი ყვედაფერი მაწყინარი

ნახ. გ. თომაშვილისა

— ჩვენმა მომმარაგებელმა ხამხის კილო კარაქი შექამა.
— მერე, ვახუქდა?
— რა მოგახსენო, სამი თვეა არ მინახავს: ცხებში ზის.

1. რადიო ხმაურობს
2. აფიშა ყვირის
3. ხმლვანი ორკესტრი გაჩუმებულია.

ფესბურთის გულმეპატრიკერის დღიურიდან

ეს ფესბურთი, რა გქა, მიყვარს, ვალზე მეფას თავიდან, ვერ ვიხედებ, რაც „დინამი“ მოსკოვსკენ წავიდა.

— ფესბურთილია რაღა ნიღა, — ვუნდა საქართველოში.

მატის რიცხვებს მოთმონდა, სათითაო მივდი, რომ იცოდეთ, ფესბურთილი, თქვენთვის დავომე უფელი.

მან, მოსკოვი, მატის ხაზებს არ დავთმობდი ას თუნდა; დღე ცელაგე და დამე ვფიოთავ, ზრათი მიიღეს სასუღლად.

მაგრამ... მოდის, ახლოვდება შეჯიბრების წუთი, მაღვამრალი რეპორტაჟორს ვაჯკო და ვაშუბები.

ზა... ხარუე... ლაბარაკოს მანკვამდე გროსი!

გენცვადე მაქმდე, ექვბურთე ვაქრო... ქელა ბატუტ ვახსტე ურემე კაბე ვაქარი

ა? ვაღიო? კიდევ ვოლი? ორო-ორი, გენვის, მივდი ქალი, ვადაკოცინო, მერბ რა დახარწია.

უბ, რა ტვილად დავაინებ, შერ იცოვლდე გროსი, დენო მიმეც, ვადღერძელე გუნდი საქართველოში.

კვლავ მივდივ გაფიცებას, მატნი მოღრბ ას თუნდა, ვაწუთებს სანდას მუწარებს, ზურთი მიიღეს სასუღლად.

ნაკი

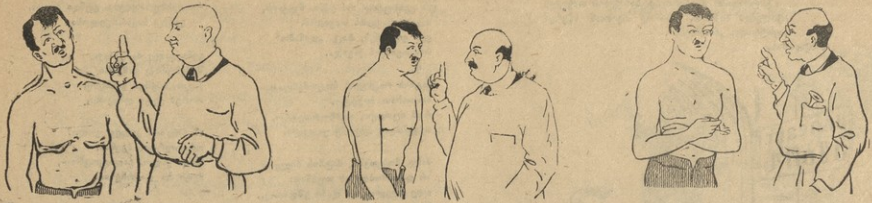
სასადილოში

ნახ. ს. ვახაშვილისა

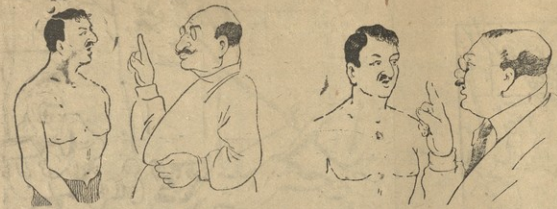

— ორი კვირაა, ჩვენმა ოფიციატმა დიდებაზე გადავიყვანა.
— ექიმის რჩევით?
— არა, ინსპექტორის მიითითებთ: მან ფახებზე კონტროლი გააძლიერა.

ნახ. რ. რევიაშვილისა

1. ლევის მიერად, დღში ერთი კვირზე მეტი არ დალო... 2. ერთი კვირა მაშინშია, მეტი არ დალო... 3. ერთი კვირზე მეტის დაღვივის უფლებას ვერ... 4. თუ ვინაა, რომ ცოცხალი გადარჩე, დღში ერთი კვირზე მეტი არ დალო... 5. —ა, უკიდურეს შემთხვევაში დღში ერთი კვირა შეიძლება... 6. —რალს ვეწვადები, თრთმეტ ექვსთა ვეცადი...

4. თუ ვინაა, რომ ცოცხალი გადარჩე, დღში ერთი კვირზე მეტი არ დალო... 5. —ა, უკიდურეს შემთხვევაში დღში ერთი კვირა შეიძლება... 6. —რალს ვეწვადები, თრთმეტ ექვსთა ვეცადი...

6. —რალს ვეწვადები, თრთმეტ ექვსთა ვეცადი და ვეუბნა თითო კვირას დაღვივის უფლებას რომცა-ვადეფუო კაცს ემი ვეუბნა... 7. —რალს ვეწვადები, თრთმეტ ექვსთა ვეცადი...

უხეხარი სიტყვა

1. 8-ის ასეთი წესი ჰქონდა: ჯერ ახალი გავეცილს ახსინდა, შემდეგ ძველი გამოკვირებოდა. ახსნა ახალი გავეცილს, გამოკვირება ძველი და სახედა, გავეცილის გათავისას ამა წესი უცხადა... 2. —თუ ვინაა, რომ ცოცხალი გადარჩე, დღში ერთი კვირზე მეტი არ დალო... 3. —რალს ვეწვადები, თრთმეტ ექვსთა ვეცადი...

დერეფანი ტასომ ხელი ჩასვიდა სოფლის და უბრა: —სოფელი, შენ მედამ წიგნებს ჩაკრიტობდა უნერტირებში. ამხსინდი გენაცხადა, რა დონაშია ეს ანტიკომპიუტერი? ტასომ შეუხარებდა და... 4. თუ ვინაა, რომ ცოცხალი გადარჩე, დღში ერთი კვირზე მეტი არ დალო... 5. —რალს ვეწვადები, თრთმეტ ექვსთა ვეცადი...

2. მთელი დღი ტასომ დამუშავებდა ახლანა ის სიტყვა, მართალია, პოლიტიკური არაფერი ყოფილა, რა სიტყვით, მაგრამ ტასომ უნდაც უნდაც დააბოლოა: —ამაირად, ეს სიტყვა უნდაც უნდაც ვეუბნა და ჩამორჩენილი იდუალოვას გამოხატავს, რომელიც ტასომ უნდაც უნდაც ვეუბნა და ჩამორჩენილი იდუალოვას გამოხატავს... 3. —რალს ვეწვადები, თრთმეტ ექვსთა ვეცადი...

3. —რალს ვეწვადები, თრთმეტ ექვსთა ვეცადი... 4. თუ ვინაა, რომ ცოცხალი გადარჩე, დღში ერთი კვირზე მეტი არ დალო... 5. —რალს ვეწვადები, თრთმეტ ექვსთა ვეცადი... 6. —რალს ვეწვადები, თრთმეტ ექვსთა ვეცადი... 7. —რალს ვეწვადები, თრთმეტ ექვსთა ვეცადი...

უსხოარი იპოვრი

შენიღავის მხმამაკლი ამერიკელია კვირის ნაწილს საველე მეცადინეობას გადიოდა. ახლა დამოხლო და შეუბამი ტყეს, ერთი საათის მუდგელ შეეგამოშებო. —უბრა ჯარისკაცებს სერგანტმა, ჯარისკაცები დაიფანტნენ. ნახევარი საათის შემდეგ სერგანტს დაფეთებულმა ქალ-ვაჟმა გუბრინა გვერდით. მათ უნდა ეცხრებოდა კუბარი მოდიოდა. —მელო კუბარი: რა მიზანს? —პიონირებს. —თანამდებ თქვენი ბრძანებისა, ტყეს ვეხებამ, ხალხებში დაღვინე და ხის კუნძის დაფენგანე. ერთიღ ვნახი, ეს წველი ჩემს ხურგეს ჩამოვდა—ეს მოგიბინე, ჯერ მოვაგალი ცხვრების გვემე-ნი დაწყობის შემდეგან—ესეც მოგიბინე, მეტი კუბას დაიწყებს. ესეც მოგიბინე, შემდეგ კუბის ფერადი ერთადელება შეეხატეს ერთმანეთს. —ამასაც გეუბნე, მაგრამ, როცა ჩემს ხურგულ თავიანი ინვიკალუბის ამოკრა დაიწყებს, მაშინ კი გაწყდა ჩემი მოთინების ძაღვი.

კარდონ მორჩია

ყვარამ კროი იხის თაჰისი ჰუნი

ნახ. ს. გაბაშვილისა ესე ვეწვადები, თრთმეტ ექვსთა ვეცადი... 4. თუ ვინაა, რომ ცოცხალი გადარჩე, დღში ერთი კვირზე მეტი არ დალო... 5. —რალს ვეწვადები, თრთმეტ ექვსთა ვეცადი... 6. —რალს ვეწვადები, თრთმეტ ექვსთა ვეცადი... 7. —რალს ვეწვადები, თრთმეტ ექვსთა ვეცადი...

ნგოის ნავთობგაზაში

მე ამ წყობის ნავთობგაზაში იყო რაღაც გაბრაზება—გამაზარა დიხ, იმით, რომ ჩემს კოფინელ ნორბა—ლინის მისაგებად არ მაღარებს, სანამ ვკარტულს არ მიმეწვადებს, და ამგვარად ღლები მიმეწვადებს სველიდან ანუ წყლის მიყოლი, მათი—ლინის მიყო, უფრებია, თუ იაშუბი—თქვენთან, ხუცდვით თრთმეტ ექვსთა ვეცადი... 4. თუ ვინაა, რომ ცოცხალი გადარჩე, დღში ერთი კვირზე მეტი არ დალო... 5. —რალს ვეწვადები, თრთმეტ ექვსთა ვეცადი...

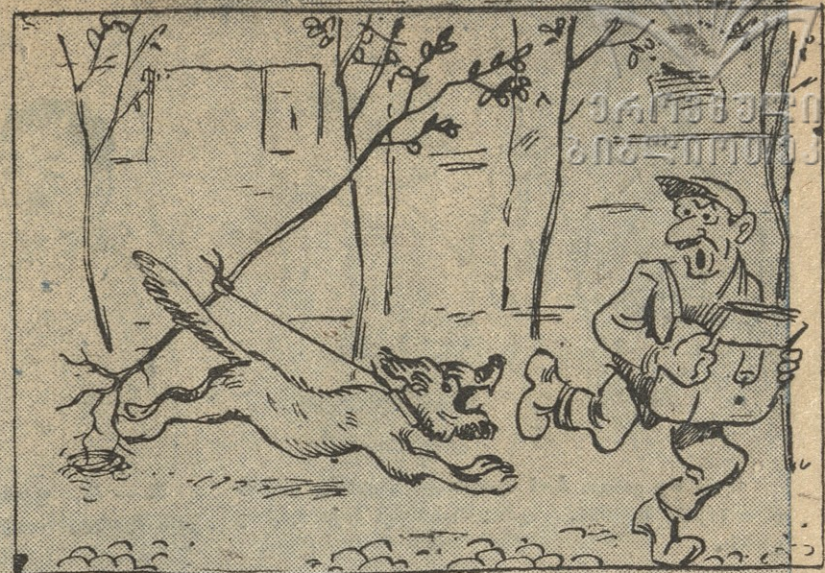
სახალხო ლიკონი

ურთი მოგვარი ენაში ცოცხლის ამირა დიკალის, ცოლი მიხთმედა—არ ძალგებს წახნები დატარალი, ხომ გრძობს ქალკმა თუხუბა თვისის მამანებია, ხომ გრძობს ღვინის მამანებია, ხომ გრძობს ღვინის მამანებია, ხომ გრძობს ღვინის მამანებია... 4. თუ ვინაა, რომ ცოცხალი გადარჩე, დღში ერთი კვირზე მეტი არ დალო... 5. —რალს ვეწვადები, თრთმეტ ექვსთა ვეცადი... 6. —რალს ვეწვადები, თრთმეტ ექვსთა ვეცადი... 7. —რალს ვეწვადები, თრთმეტ ექვსთა ვეცადი...

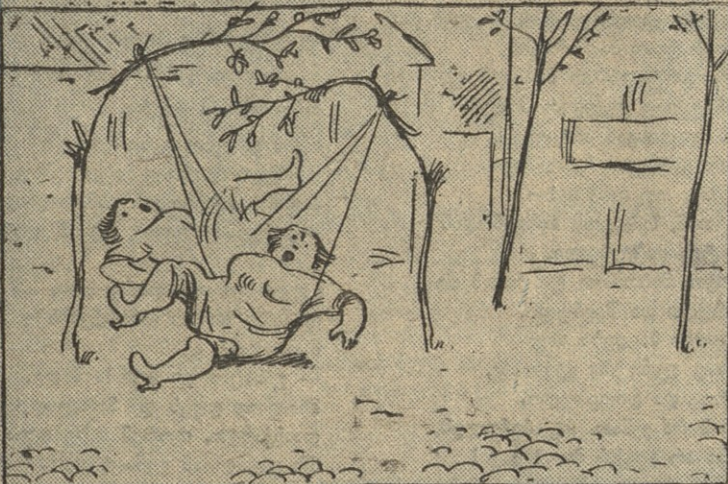
1.

კომენდანტმა ჩვენს ეზოში ხუთი ცაცხვი ღარგო, არე-მარე გაღამაზდა, გამწვანებამ არგო.

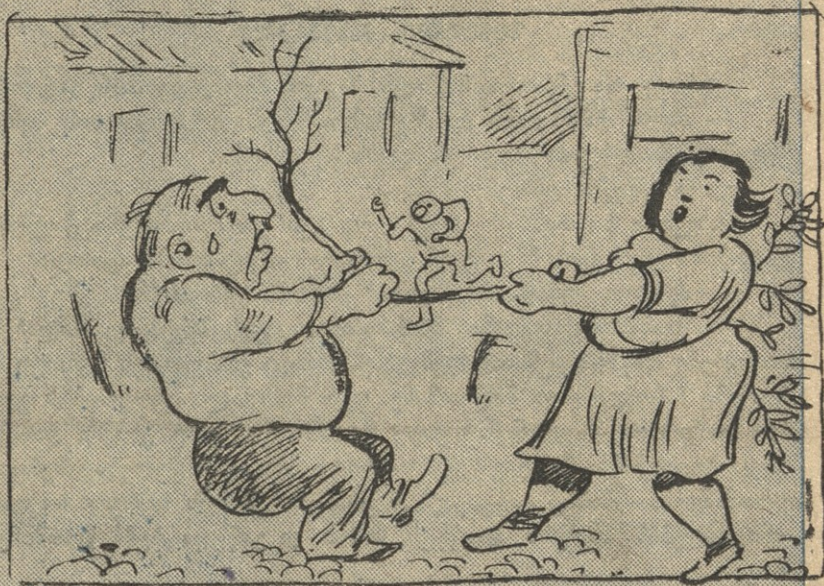
2.

ერთ ნარგავზე დაბმულ ნაგავს დაემართა მარცხი, ფოსტალიონს გაეცილა ამოხრილი ცაცხვით.

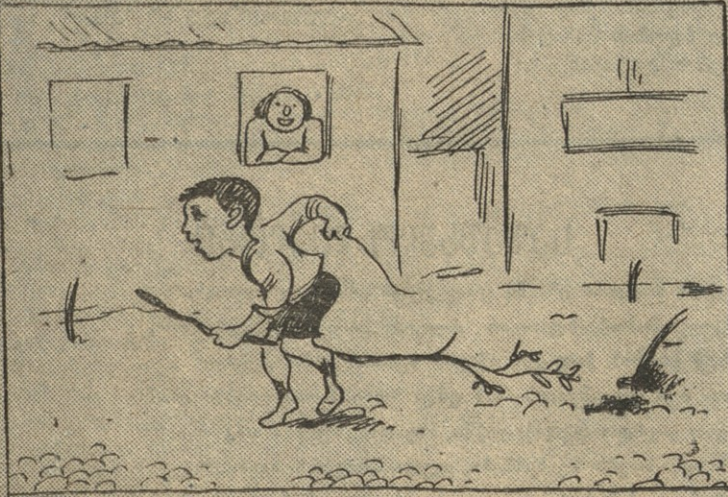
3.

ორ ნარგავზე ჩამოაბეს თოკის საქანელა, წერგს და ხალხს რაც მოუფიდათ, აქვე ხელაეთ ყველა!

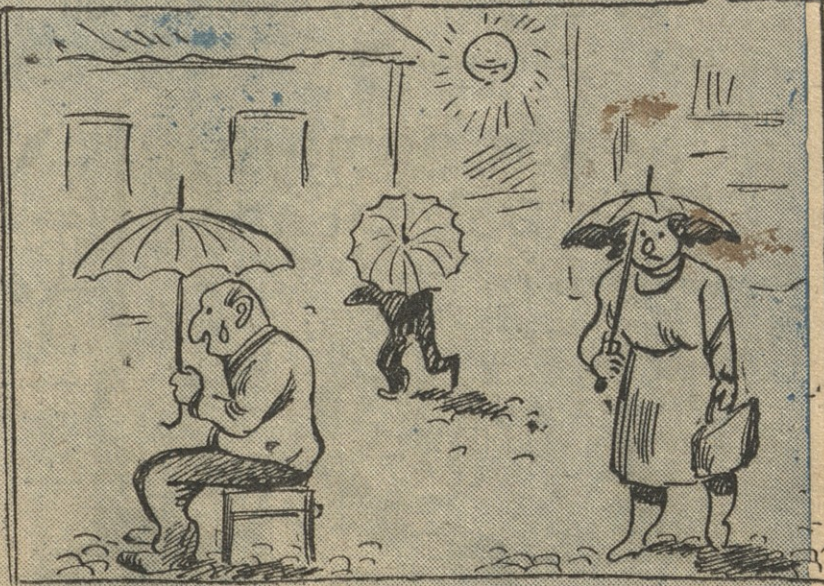
4.

ყველას სურდა წინ ჰქონოდა მეითხე ნარგავი, ამდენ რგვა და გაღარგვაში წერგს გაუხმა თავი!

5.

ხუთში ერთი წერგი შერჩა მოშიშვლებულ ეზოს, და ის ერთიც... „ცხენად“ უძღვნა დედამ თავის რეზოს!

6.

ჩვენს ეზოში არც ცაცხვია და აღარც ჰაღარი, დიდ სიცხეში ჩრდილს ეძებენ, მაგრამ არსად არი...

სარედაქციო კოლეგია: ი. ზრიზაშვილი, კ. კალაძე, შჩა ჯაფარიძე, ს. ფაშალიშვილი, მრ. აბაშიძე (პ/მგ. რედაქტორი).

თბილისი. სატირიკო-იუმორისტისკი ჟურნალ „ნიანგი“. რედაქციის მისამართი: ლენინის ქ. № 28. ტელ. 8-10-49

ხელმოწ. დასაბ. 1946 წ. 21/VI დ. პ. ზერიას სახ. პოლიგრაფკომბინატი „კომუნისტი“, ლენინის ქ. №28. გარტ. № 49 შუკ. № 809. ტირ. 7500. შუ 02636